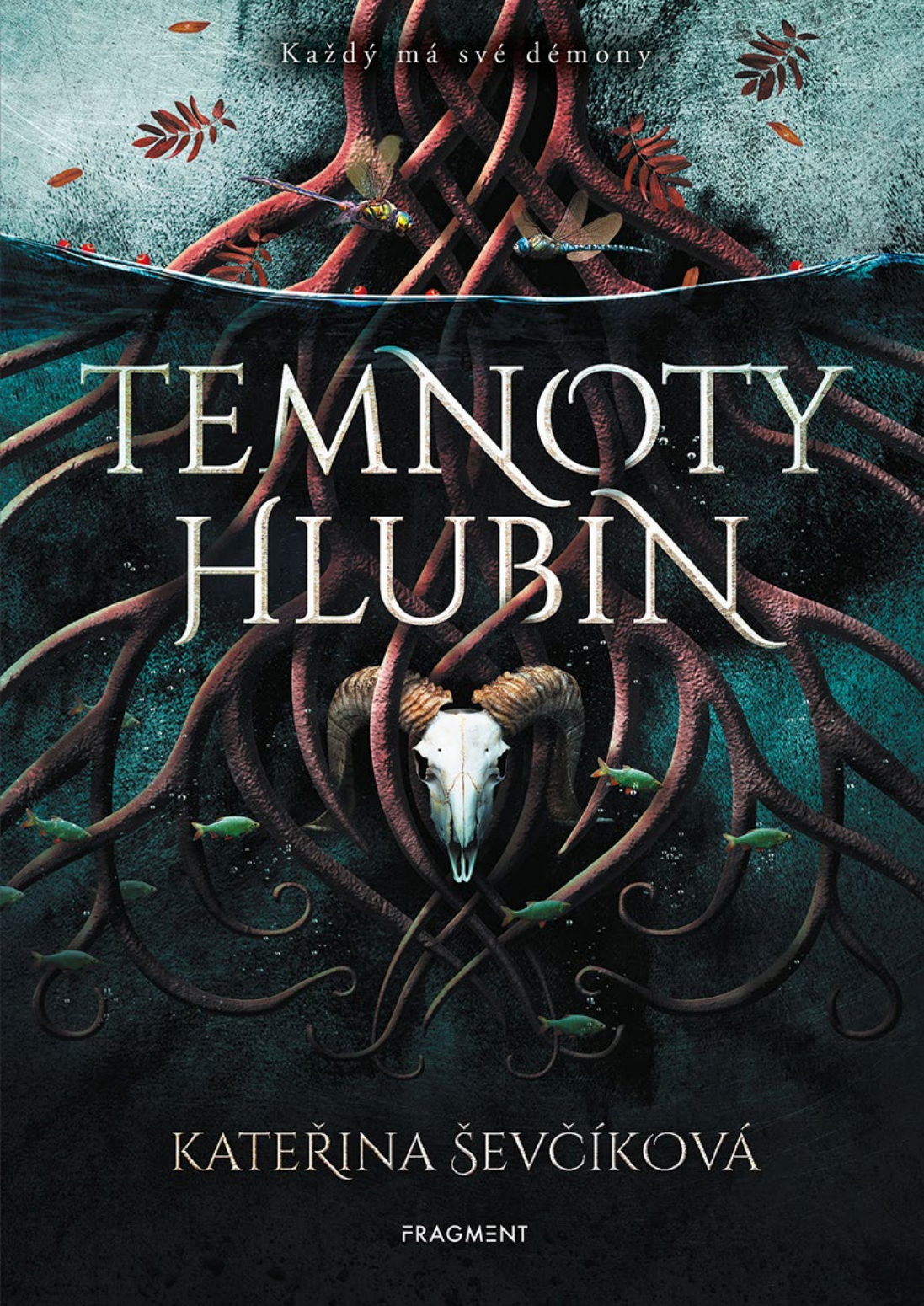

Každý má své démony

TEMNOTY HLUBIN

KATEŘINA ŠEVČÍKOVÁ

FRAGMENT

Temnoty hlubin

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kateřina Ševčíková
Temnoty hlubin – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

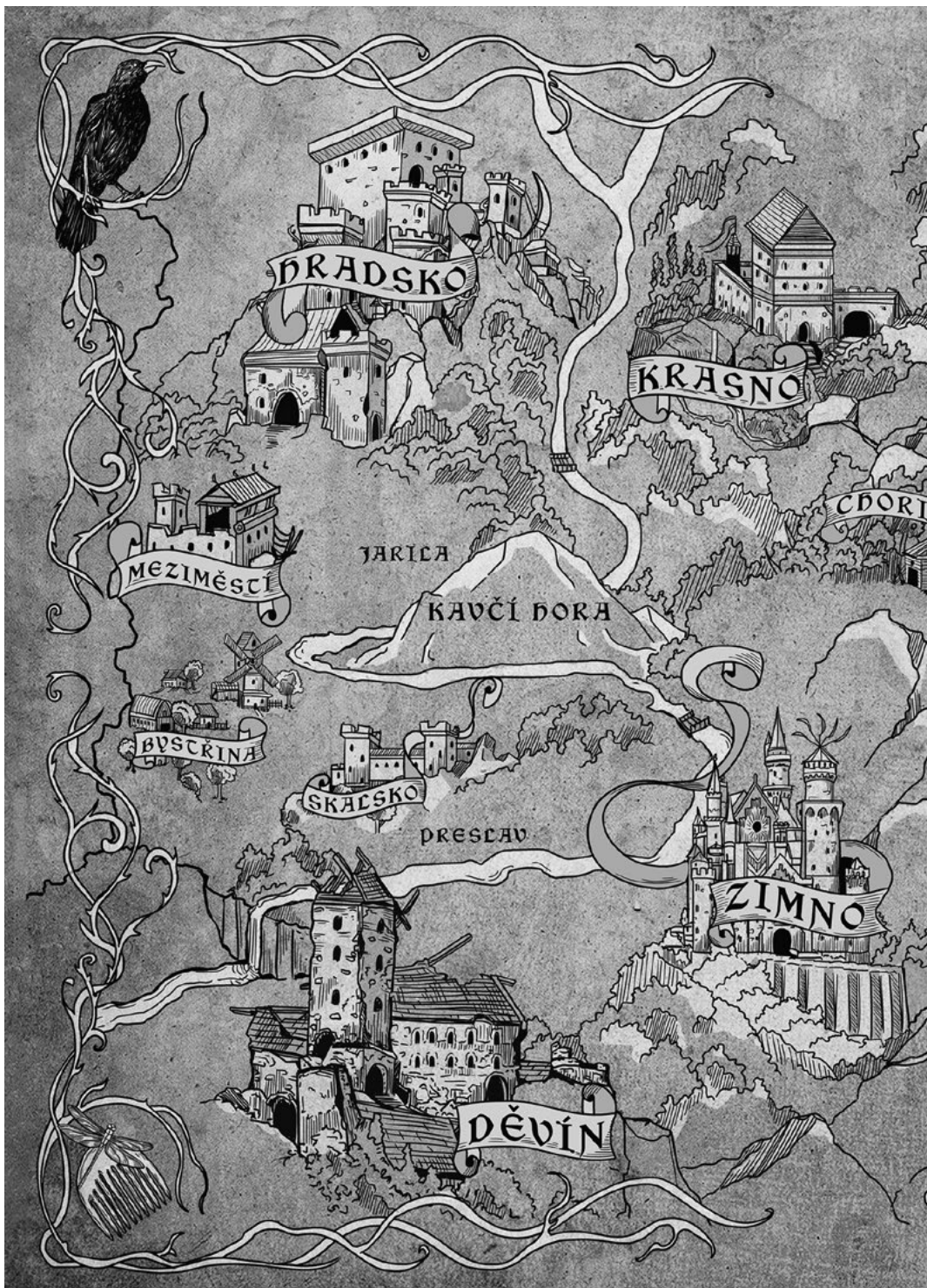

ALBATROS MEDIA

TEMNOTY HLUBÍN

KATEŘINA ŠEVČÍKOVÁ

FRAGMENT

*Všem,
kteří někdy prohráli*

ČÁST PRVNÍ

KAPKA PO KAPCE

KAPITOLA PRVNÍ

NOA

Všechna tajemství měla svou cenu. Dívka skrývající se v temnotě tajné chodby, mlčenlivá a neslyšná, to věděla lépe než kdokoliv jiný.

Byla zvyklá trávit večery ve stínech a poslouchat cizí tajemství, pikle a plány, které pro někoho jiného mohly znamenat trumf. Ve tmě byla lela, téměř ji nudila. Přes den hudebnice, v noci špeh.

Pravda, nebylo to tak vždycky. Zpočátku pro ni bylo slídění a vyvídání jako nové, nepohodlné boty. Její bušící srdce připomínalo vyděšeného ptáčka, dlaně jí pokrývala vrstvička potu, v ústech měla sucho a hlavu omámenou panikou. Ticho ji škrtilo a tma byla plná zubů ostrých jako břitva. Teď už ty boty rozchodila, chůze v nich nebyla bolestivá. Jen někdy jí připadalo, že začínají být obnošené možná až příliš – vykukovaly jí z nich palce a hrozilo, že se jí na nohou každou chvíli rozpadnou. Že navzdory všemu upadne, prozradí se.

Musela být opatrná.

Ještě před chvílí se s nastraženými ušima plížila potemnělou pracovním a prohlížela si listiny a dopisy na stole – pátrala po čemkoliv, co by dokazovalo, k čemu se Rugie na popud rádoby knížete chystá, a studovala nová místa, kde se hromadili Jetrichovi vojáci, aby na první pohled dohlíželi na chod země a na druhý hledali každého, kdo s dosavadním chodem nesouhlasil.

V nose ji šimral prach a kouř z několika pableskujících svící, a když se k tomu později přidal ještě pach nebezpečí, stáhla se zpátky do

tajné chodby ukryté za knihovnou z tmavého dřeva a nehnutě vyčkávala.

Netrvalo dlouho a ticho roztránilo rázné otevření dveří. Dovnitř vpadli dva lidé. Noa zadržela dech, jako by chtěla zůstat jen nehybnou schránkou. Krev v žilách se jí rozproudila vzrušením.

„Myslela jsem, že jsem sem přišla i kvůli knížeti. Abych se na něj podívala.“

Pronikavý ženský hlas připomínal hrubý pergamen, suché klestí a sušené byliny. Noe se rozšířilo chřípí. Strigám se vyhýbala obloukem. Nelíbilo se jí, že jim stačil jeden pohled a hned věděly, co je zač. Co jedna z nich dělala v knížecí pracovně? Zvědavost ji však postrčila kupředu, aby přitiskla ucho ke stěně.

„Potřeboval bych si promluvit o Kazi.“ Slova hladká jako oblázky v potoce. Jetricha poznala Noa hned. A všimla si i příliš dlouhé mezery v promluvě. Téměř viděla neklid v jeho očích a nepochybovala, že ho postřehla i stará čarodějnice.

Strigám nikdy nic neuniklo.

Po pracovně se rozléhaly kroky. Možná muž začal rozsvěcet další svíce, aby skryl nervozitu, možná to byl jeho rádce Wizimír, který ho všude následoval jako proradný stín. Našeptávač s vlasy rezavými jako liška. Stejně všímavý a mazaný. Noa by se nedivila, kdyby se každou noc v její podobě proháněl po lese, vkrádal se lidem do kurníků a rdousil nebohá kuřata.

Setrásla ze sebe jiskřičku naděje, kterou v ní rozžala slova strigy. Neexistovala možnost, že by ji za nemocným knížetem pustili – mohla by totiž zjistit věci, které vědět neměla. Kroq vládl už jen v myslích obyvatel Rugie. A i ti pojímali podezření, že je dávno všechno jinak. Noa si dovolila pocítit střípek škodolibé radosti, že se někdo vůbec odvážil na knížete zeptat.

„Jak jsem říkala, nemusíte mít o svoji choť žádné obavy, princí. Ona i dítě jsou v pořádku. Zdraví jako řípy. Nebude trvat dlouho a budete se moct radovat z chlapce,“ odpověděla stará žena netrpělivě. Noa si dokázala představit její tvář, pokreslenou časem k nepoznání, i ústa stažená do tenké linky.

„Nic prince samozřejmě netěší víc,“ ujistil strigu nový hlas. Noa si div neodfrkla. Nemýlila se. Vlastně by ji spíš překvapilo, kdyby roz-

hovor v pracovně rádce vynechal. „Dělá si však starosti o její schopnosti.“

Dívka ani nemukala.

Čarodějnice váhala. „Princezna se bude muset naučit žít bez nich. Pochopitelně.“

„Pochopitelně? Co tím myslíte?“ chtěl vědět princ. Zřejmě jej nikdy nenapadlo, že se Kaziny slábnoucí schopnosti nakonec vytratí stejně jako zářivé barvy z podzimního listí – na rozdíl od nich se ale nikdy nevrátí.

Noa vyzvídala na rugijském knížecím hradě celé měsíce. Byla zvyklá cestovat, na žádném místě neposeděla příliš dlouho. A přece už rok nepřemýšlela nad tím, kde večer složí hlavu nebo co si dá k snědku. Volnost vyměnila za pohodlí – a nejen za to. Tady na tvrzi sledovala Kasino rostoucí břicho a občas zaslechla o jejích léčitelských schopnostech. Jak princezně, která podobně jako její sestry Lada a Thea dostala do vínku nadpřirozenou moc, začala síla protékat mezi prsty.

Na rozdíl od jejího manžela Noa brzy pochopila, jak se věci mají. Napadlo ji něco o svalech a seně v hlavě. Kazi byla vlídnost, slunečné počasí, hrnek horkého čaje pro studené prsty – smutné, že si princezna vybrala právě jeho.

Striga nápadně dlouho mlčela. Musela věnovat pohled rádci, protože řekla: „Některé věci nejsou pro uši každého.“

Okamžik bylo ticho. Dívka si dokázala představit temnotu, která pohltila Wizimirovu tvář.

„Dobrá,“ pronesl po chvíli váhavě. Možná doufal, že si to princ ještě rozmyslí, možná zkoušel neochvějnost strigy. Nebylo mu to však nic platné. Místností se rozlehly zvučné, vzdalující se kroky.

Kdyby se dalo na uraženou pýchu sáhnout, právě by uprostřed pracovní ležel obrovský balvan.

Ohromená Noa si zastrčila za ucho pramen zbloudilých vlasů. Wizimir nebyl jen tak ledajaký rádce, který si příliš brzy zvykl na svoje postavení. Byl to čaroděj, volchv, podobně jako strigy vykládal znamení, věstil budoucnost a prováděl rituály. A přece ho cizí žena v místnosti vykazala pryč.

Kdo byla?

Nou potěšilo, že Wizimir odešel. Ačkoliv to nikdy neřekl nahlas, neměl ji rád. Noa se na něj za to téměř nezlobila, protože o něm nemyšlela o nic lépe. Většinou s ní mluvil v hádankách a náznacích, jen vrstva pod jeho slovy nenápadně mrazila, jindy se tolik nehlídal a urážel víc okatě – nikdy se u toho však nepřestával zdvořile usmívat. Člověk pozorující jejich rozhovor z dálky by si nejspíš ničeho nevšiml, ale Noa viděla, jak se mu úsměšek z jedné strany odlupuje a odhaluje zášť. Rusalky podle něj patřily do jezera, neměly se co potulovat po cizích zemích nebo sloužit jako hudebnice na knížecím dvoře.

Zákeřné, vrtošivé bytosti. Lstivá stvoření.

Možná v ní spíš spatřoval něco ze sebe.

Dveře se zaklaply a vzduch se rozvoněl starými tajemstvími. Koberec tlumil pomalé, těžké kroky – tentokrát po místnosti nepřecházel Jetrich.

Zatímco Noa tiskla ucho ke stěně, do nosu ji studila vůně chladného kamene a plísně. Za ty měsíce si dokázala vybavit pracovní doce-la barvitě. Skomírající oheň v krbu, nábytek z tmavého dřeva, spousta knih – některé ohmatané více, některé méně – a obrazy v lesknoucích se rámech. Uprostřed toho stál princ Jetrich ve svém slušivém oděvu, samý sval a šlachy, a na krku mu visel jeho talisman z kančího zubu vsazeného do zlata.

„Schopnost léčit se princezně Kazi nevrátí, princi,“ promluvila konečně striga. „Je to daň za to, že pod srdcem nosí vaše dítě.“ Hlas ženy byl pevný.

Definitivní.

Noa ani nedutala.

„Pořád tomu nerozumím. Co s tím má společného naše dítě?“

Striga si povzddechla. „Kazi, Thea a Lada dostaly do vínku schopnosti. To není žádným tajemstvím. Ve skutečnosti se však nejedná o žádný zázrak, jak mnozí vykládají. Může za to pokrevní linie knížete Kroqa. Každá žena se svým narozením získá nadpřirozené schopnosti a oplývá jimi, dokud nepočne první dítě. Pak se v ní uzamknou. Předávají se dál. U mužské části rodu zrovna tak, jen se nijak neprojeví. Je mi líto, princi.“

Noa zatajila dech. Kazi čekala chlapce.

„Ale co mám říct těm davům lidí, kteří se neustále srocují před hradem a čekají, až jim Kazi pomůže?“

Jetrichův hlas vyzněl do prázdna. Jako by do ohně vhodil místo hrsti klacíků kamínky.

„Nikdy jsem neslyšel, že by Kazina babička nebo kdokoliv jiný z její rodiny někdy oplyval nadpřirozenými schopnostmi,“ namítl.

„Přivedla jsem na svět dvě knížecí generace. Věřte mi, vím, o čem mluvím. Z aury člověka poznám mnoho. Někdy lidé nechtějí, aby každý znal jejich tajemství. Některé schopnosti nejsou k užítku, nebo dokonce děsí. Jak by asi lidé pohlíželi na vaši manželku, kdyby místo léčení měnila vodu v jed? Nebo četla myšlenky? Myslíte, že by chtěla, aby to o ní ostatní věděli, princí?“

Noa strnula. Aury? Rázem pochopila, proč byla striga pro knížecí rodinu tak významná, proč Wizimirovi nezbylo nic jiného než se jí podřídit.

Bušící srdce jí vystoupalo až do krku. Měla by jít – hned.

„Proč o ničem z toho Kazi neví?“ Jetrich rozčileně přešlapoval na místě, jako by snad ještě mohl pravdu zadupat do země.

„Kazi by možná dala přednost dítěti před svými schopnostmi, ale udělali by to tak všichni?“ pronesla striga. Noa pochopila, na co naráží. Snadno by se pak mohlo stát, že by se panovnický rod přestal rozrůstat. „Proč se na to raději nezeptáte knížete, princí?“ neodpustila si. V hlase se jí kroutila podezíravost.

Jetrich neodpověděl.

Noe se zvedl koutek úst. Ukročila dozadu a chystala se zmizet. Nevěděla však jednu věc. Že ve stejnou chvíli, kdy se z něčeho stane samozřejmost, se to kapku po kapce začne vytrácet.

A Noa získala sebejistotu ve špehování už dávno.

„Mohu se zeptat na jednu věc, princí?“ ujala se opět slova čarodějnice. „Víte, jak se otvírá tajný vchod za knihovnou? Zdá se, že tu máte špeha.“

Oči se Noe rozšířily hrůzou.

Bylo pozdě.

Rozběhla se do tmy tajné chodby. Rozpráhla ruce, a zatímco klopýtala temnotou, špičkami prstů přejížděla po ledových zdech, aby se

zorientovala. Srdce jí divoce tlouklo, snažilo se ze všech sil probít ven a nechat ji ve štychu – *pospěš si, pospěš si* – a ona se horečně snažila najít cestu pryč.

Musela odsud utéct. Jinak ji nečekalo nic dobrého – až by z ní dostali jméno toho, komu slouží, čekala by ji šibenice. Ačkoliv Jetrich dokázal vystupovat jako starostlivý manžel, ze všech nejlépe věděla, že je to jen jedna z masek v jeho rozsáhlé sbírce.

Chodbou za Noyinými zády se ozýval dusot těžkých bot. Než zatočila za roh, stěna se jemně dotkla vzdálené světlo.

Do svalů se jí zahryzl strach.

Nemohla popadnout dech, hrůza se obtáčela kolem jejího těla a utahovala stále silněji a silněji. Zcela ochromená škobrtla a na poslední chvíli se zpocenýma rukama zachytila hrubé zdi. Dlouhé šaty jí překážely. Znovu se rozběhla.

Než před sebe stačila natáhnout paže, obličejem prudce udeřila do dveří vedoucích z tajné chodby. Omráčila ji žhnoucí bolest. Malou chvíli čekala, že se jí na místě rozskočí lebka. Z nosu jí vytryskla horká krev a pomalovala její šaty karmínovými květy.

Sáhla po otočné kouli, se vzdáleným křikem na pozadí vyklopýtala ven z tajné chodby a zabouchla za sebou. Rychle se rozhlédla. Nemohla uvěřit svému štěstí – myslela si, že na ni budou čekat vojáci, ale prostor byl prázdný.

Vrhla se na druhou stranu chodby. Z brady jí odkapávala rudá barva a zanechávala za ní zrádné stopy. Prudkým pohybem si ji otřela a rozmazala lepkavou krví po hřbetu ruky.

Nedostala se daleko, a už narazila na prvního vojáka.

„Stůj!“

Máchl po ní halapartnou, avšak šlahouny, které vystřelily z trámů nad jeho hlavou, byly rychlejší. Obtočily se kolem jeho těla jako klubko hadů. Noyiny vlasy utíkaly z pevně spleteného účesu a kroutily se pod nápořem magie. Znovu se rozběhla a zdolávala schody tak spěšně, div neuklouzla a neskutálela se dolů. Plíce ji pálily jako rozžhavený kov.

Jakmile se ocitla v přízemí, vrhl se k ní další voják. Srdce jí úlekem vyskočilo až do krku. Zvedla vlhkou ruku, prsty křečovitě zkroucené, zlaté prameny tančící vzduchem. Těsně před obličejem se jí mihl hrot

ostrý jako smrt a v další chvíli strážného k sobě strhly šlahouny, které vyrašily ze dveří za jeho zády.

Schodiště se roztrásl pod náporem těžkých bot. Už ji téměř měli.

Noa vběhla do chodby pro služebnictvo. Povyk vojáků ji poháněl kupředu. Rozrazilla dveře do hradní kuchyně. Všichni uvnitř sebou polekaně trhli a vzduch prořízly poplašené výkřiky. Prohnala se okolo hospodyně a jejích pomocníků – nikdo se ji nesnažil zastavit, všichni při pohledu na ni uskakovali. Jekot prořezávalo řinčení nádobí, jedna ze služebných převrhla na zem celý pekáč.

Vyklopýtala z kuchyně. Zbýval jí poslední úsek chodby a vyběhla by na nádvoří, vojáci se už ale řítili přímo na ni. Rozlévali se prostorem jako záplava. Byl jich asi tucet. Při pohledu na jejich meče se snažila popadnout dech. Zvedla obě ruce.

„Dávejte pozor!“ vykřikl jeden z nich.

Měla pocit, že nikdy nemůže vyhrát. Ze dveří od hradní kuchyně však vyrašily úponky a bleskově rostly a prodlužovaly se.

Vrhl se na ni nejbližší voják.

Šlahouny po něm chňaply, pevně se kolem něj obtočily a vytrhly mu meč z ruky.

Stěny chodby od dveří až k ní pokrýval hustý spletenec větvení. Noa se třásla po celém těle a její vlasy divoce vířily vzduchem. Taktak uskočila před dalším z mužů. Zatařala zuby. Okolo jeho kotníku se otočil šlahoun a strhl ho k zemi.

Strážní kolem sebe sekali s urputnou zuřivostí, nebylo jim to však nic platné. Jednoho po druhém si přivlastňovaly oživlé šlahouny a babilily je do spletitých kokonů. Muži hekali a supěli.

Noa se na roztresených nohou sklonila a sáhla po opuštěném meči. Otočila se a s námahou se vydala kupředu.

Chodidla jí vrostla do země. Její kosti se s chrastěním rozklepaly, když pár kroků před sebou spatřila Wizimira.

„Říkal jsem, že rusalka na tvrze nemá co dělat. A tady to máme.“ Jeho hlas připomínal hniající naděje a sny. Volchvovu mrtvolně bledou tvář prořal zlý úšklebek a lucerny na stěnách v jeho narezlých vlasech rozněcovaly oheň. Čarodějovy oči pozbyly veškerého bělma.

Pozřela je temnota, byly celé černé jako oči démona.

Volchv rozbalil pěst a foukl do prostoru prach. Couvla, nebylo jí to však nic platné. Neviditelné částičky se Noe usadily na každém kousku těla. Vletěly jí do očí, uší a nosu jako dotěrný hmyz, až jí vyhrkly slzy. Zuřivě mrkala, aby je vyhnala.

Wizimir otevřel ústa a chodbou se začal všemi směry plazit jeho hluboký hlas.

Monotónní. Omamný.

Udělal k ní krok.

Do Noy zatínal pařáty strach. Znovu couvla a napřáhla před sebe meč. Ke svojí hrůze sledovala, jak se zbraň rozpadá na prach. Pohlédla na svoji prázdnou, špinavou ruku a polkla. Hrdlo ji páliło, jako by její útroby tvořilo suché listí.

A pak ten křik. Nedal se vydržet, drásal jí uši. Chtěla si je přikrýt dlaněmi a schoulit se do klubka. Volchvův hlas se roztrhl, zdvojit, znásobil, otrásal kamennými stěnami, rozpínal se, dokud všechno nepohltil. Polapil ji na místě, rozvířil její myšlenky.

Za jejími zády se ozvalo zašustění.

Rychle se otočila, ale viděla jen matně osvětlený prostor porostlý větrovím. Koutkem oka pohlédla na spoutané strážné. To oni tak křičeli, tváře stažené v agónii. Když se zaměřila na jejich obličej, s hrůzou uskočila. Spatřila zatočené kly, srst, malá kulatá očka. A potom opět vousy porostlé čelisti, ostré nosy, vytřeštěné oči. Jejich podoba se přelévala z lidské na zvířecí a zase zpátky jako voda.

Chodbou se prohnal náhlý poryv větru a strhl Nou k zemi. V další chvíli se prostor roztříštil a začal se přetáčet. Míchal výkřiky do sebe, lomoz ji dočista ohlušil. Vyjekla. Skutálela se po podlaze a prudce se udeřila do brady, až jí zadrnčely zuby. V ústech se jí rozlila kovová pachuť.

Výsměšný smích se slil do jednoho hlasu a zase se rozbil na desítku dalších.

Vydrápala se na nohy. Srdce jí bolestivě vráželo do hrudního koše. Místo na podlaze stála na stěně chodby a kolem se povalovaly roztříštěné lucerny. Prostor osvětlovalo jen několik zbylých svící, které přestály pád, a teď se jejich plameny zoufale mihotaly jako ruce tonoucích. Nohy některých vojáků přišpendlených ke zdi visely ve vzduchu a jejich obličejí problikávaly zvířecí rysy.

Noa zuřivě mrkala, bláhově se snažila chaos proměnit zpátky v realitu. Zvedla třesoucí se ruce a přinutila šlahouny zesílit a vystřelit směrem k Wizimirovi. Jenže volchv byl ten tam. Jeho místo zabíral obrovský medvěd. Vyplňoval celou chodbu a tlapami drtil sklo luceren na zemi. Nes pouštěl z ní žhnoucí oči. Blížil se.

Potrásla hlavou, ohnala se po vlezlém šepotu a zatlačila na svoji moc. Rostoucí větvoví však ucuklo, jako by se spálilo. Šlahouny se scvrkávaly, připomínaly kůži starého člověka, vysychaly a tvrdly na kámen. Noa vyděšeně ucouvla hlouběji mezi škubající se vojáky.

Divoký medvěd kráčet směrem k ní. Jeho řev jí rozechvěl prsty.

Zhasly další svíce. Temnota se rozpínala, stíny se rozpíjely a měnily na mazlavou hmotu. Černota se jí vsakovala do lemu sukně, plazila se po ní vzhůru, šaty jí těžkly a stahovaly ji k zemi. Prostor se trásl, až to jedna ze zdí chodby – možná strop, možná stěna, možná podlaha, Noa už nevěděla – nevydržela a prudce se roztrhla. Dovnitř se nahrnul sních, zuřivá vánice, shlukoval se jako sívá mračna a dral se jí do očí, nosu, úst.

Vykřikla.

Chtěla se nadechnout, místo vzduchu jí však mezi rty vletěl sních. Plnil jí útroby, přinutil ji zdušeně umlknout, a pak to nebyl sních, ale peří, prachové a lehounké jako vánek. Lepilo se jí na patro a ucpávalo nitro.

Znovu se za ní ozvalo zašustění. Otočila se, lapala po dechu, ale nic neviděla.

Do paží se jí zaryly cizí prsty a strhly její tělo na zem. Do tváře jí dýchal přízračný šepot.

Kopala okolo sebe. Snažila se zpřetrhat průsvitné nitky pavučiny, hrůzu, která jí svazovala tělo pevně jako drát.

Viděla krvavý úsměv, zuby pokryté rudou.

Vzduch prosytil pach vlhké zeminy. Do zad ji bodaly drápy mrazu ostré jako střepy.

Nad ní visela medvědí tlama, žhnoucí oči, rezavé vlasy, pokřivený úsměv, srst, bílá tvář, velké tesáky, špičatá brada. Podoba stvoření problikávala a Noyina mysl byla příliš rozedřená na to, aby pochopila, co se děje.

„Ne!“

Natáhla se po svojí moci a snažila se přimět šlahouny znovu ožít. Se smíchem jí však utíkala mezi prsty jako voda v ledovém potoce.

Žhnoucí oči, liščí vlasy, zkrvavělý chrup, bledá tvář, ostré tesáky, orlí nos.

Byl to právě povědomý orlí nos a zkrvavený úsměv, který jí přiškrtl výkřik v hrdle.

Stala se do kouta zahnaným zvířetem. A právě tak jako se k smrti vyděšený tvor sápe po každém záchranném stéblu, jak okolo sebe v poslední snaze cvaká zuby a seká drápy, ona sáhla po něčem, co mělo hnít zavřené pod zámek.

Zařala do měňavce nad sebou prsty a jednou myšlenkou mu sebrala dech.

Tisíckrát znásobený šepot vířící prostorem jako lusknutím prstů ustal. Rozhostilo se ticho, bouře ustala, svět se převrátil a zase narovnal.

Nad Noou stál Wizimir, držel se za krk a snažil se s chrčením nadechnout. Třeštil oči a jeho bílá tvář rudla.

Pozadu se od něj plazila pryč, do dlaní se jí s cinkotem zarývaly střepy. Sledovala, jak k ní křečovitě natahuje prsty, jak škobrtá, jak se kácí na zeď. Noa třesoucí se po celém těle tomu přihlížela, ústa stažená do tenké linky tvrdé jako kámen.

Útroby hradu rozezněl nový dusot.

To Nou probudilo. Potřásla hlavou a vyškrábala se na nohy. Wizimir se svezl na zem a dávil se, jak se rychle snažil nadechnout.

„Pekelná stvůro,“ zasípal. „Jsem... jsem si jistý, že na tebe v navu čekají.“

To už však byla pryč.

Noa s mečem v ruce rozrazila dveře a vběhla na nádvoří. Ve světle plápolajících pochodní stál kočár se dvěma koňmi. Nejspíš jím dorazila striga. Kočí při pohledu na ni vyděšeně ucouvl.

Otevřenou branou na nádvoří právě vjížděla trojice vojáků. Když Noa spatřila jejich varkoče s erbem knížecího rodu, paže jí zhrubly husí kůží a hrůza ji bolestivě zatahala za vlasy na zátylku. Spustil se křik.

Z druhé strany se k ní hnali dva strážní. Byla jako zajíc lapený v ohradě. Vyrasila ke kočáru a zatínala zuby, vyčerpání ji táhlo k zemi.

Koně se začali plašit. Noa se na ně upřeně zadívala a zvířata strnula v napjatém očekávání.

Namířila meč na kočího, ale ten jen s vyjeknutím uskočil. Přetřela popruhy, které koně poutaly k povozu, zbraň odhodila a na jednoho z nich se vyšvihla.

Nádvořím kroužil povyk. Noa vyrasila k bráně, která se spěšně zavírala, na kamenné dlažbě zvonily podkovy. Taktak se vyhnula vojákům, které koně v poslední chvíli shazovali ze svých hřbetů, a prohnala se ven do bezhvězdné noci.

Všechna tajemství měla svou cenu.

Dívka prchající studenou temnotou, bledá a roztřesená, si přála, aby ta dnešní nebyla tak vysoká.

KAPITOLA DRUHÁ

JAEL

Drobné mince v Jaelově dlani se ve světle luceren špinavě leskly. Čelo mu zkrabatily vrásky. Pohlédl na pokladníka před sebou, na jeho oděv z vybraných látek, opečovávaný knír a vymydlenou tvář.

„Můžu se zeptat? Dostanu i zbytek?“ zajímalo ho.

Místnost bzučela hlasy, které sem a tam rozháněl studený vítr vnikající dovnitř otevřenými dveřmi. Do Jaela se dala zima, prsty podzim se mu vkrádaly pod svršek a hladily ho po zátylku.

Muž se ve svém křesle vykládaném teplou kožešinou netrpělivě zavrtěl, v ruce brk potřísněný inkoustem. „Ne.“

„Ne, jako že se nemůžu zeptat, nebo zbytek nedostanu?“

Pokladníkovi zacukalo v čelisti. „To je všechno. Dej si odchod.“

Jaelovi se stáhlo hrdlo. Zaťal prázdnou ruku v pěst a zvedl pohled na vojáky stojící za pokladníkovými zády. Pozorovali ho s obezřetnou jiskrou v očích. Prsty jednoho z nich sklouzly k jílcí meče.

Ucítil pod žebry dlabnutí, muž za ním mu funěl za krk a dral se na jeho místo. Jael ještě okamžik váhal, na jazyk se mu hrnula slova, v ruce tepalo hněvem a oči žhnuly. Stačilo se nadechnout, udělat jeden krok.

V koutku mysli se opájel představou, co by tenhle nicotný pokladník asi tak dělal, kdyby zjistil, že Jaelovi koluje v žilách krev knížete Dragovita. Krčil by se a omlouval, strachy by otvíral ústa jako ryba na suchu.

Jenže Dragovit už nežil a Jael byl mimoto taky synem služebné a v takových případech bylo méně vždycky to, co určovalo *všechno*.

Byla to hloupá, dětinská fantazie.

Poraženecky sklopil zrak a sbalil hřivny do pěsti. *Cink, cink, cink.* Ten zvuk byl prázdný a tupý.

Mince jako by nevážily víc než peříčka. Příliš lehké, příliš bezcenné.

Otočil se a odešel. Míjel lidi v řadě čekající na vlastní odměnu, ženy a muže, kteří podobně jako on sloužili v oblasti, která spadala pod panství ve Skalsku. Prosmýkl se dveřmi a vystoupil na nádvoří tvrze, které šumělo hovorem.

Nedaleko spatřil Jaryje, jak se po boku svého kamaráda probírá penězi, které dostal, za stejnou práci, ale taky nějaké to poflakování. Sypal mince sekerovitého tvaru jednu po druhé do měšce. Bylo jich víc. Mnohem víc, možná dvojnásobek.

Jaryj zachytil jeho pohled a tvář mu zkrivil výsměšný škleb.

„Musíme s tím něco udělat.“ Do výhledu Jaelovi vstoupila Olegova obrovitá postava. „Jestli to takhle půjde dál, naše rodiny pomřou hladu. Ne že by to někoho z Rugijců zajímalo. Vlastně si myslím, že právě o to jim jde.“

Jael povolil křečovitý stisk a opatrně uložil peníze do kapsy. Jeho dlaň pokrývaly rudé otlaky.

Blížila se zima, nejtěžší doba v roce. Netušil, jak si s neustále ztenčujícím se ziskem jeho rodina vystačí. Stejně jako Oleg trávil celé dny kácením stromů, jeho matka a teta se snažily, seč mohly, a stejně to pořád bylo málo.

„Jako by nestačilo, jak se na nás Moggastány dívají. Všechno – jídlo, šaty, cokoliv – nám prodávají drah. A přitom platí míň a míň. Už toho mám dost!“

Olegův tón utnul hlasy kolem. Nebyl v něm jen vztek, pod povrchem se skrývalo ještě něco – zoufalství. Olegově ženě se letos narodilo první dítě.

Od doby, kdy se Jael s rodinou usadil v Rugii, neuplynulo víc než dva a půl roku, a přece se za tu dobu stihlo změnit všechno. Po tom, co jeho rodná zem lehla popelem, se do Rugie, sousední země Moggastu, nahrnuly zástupy Moggastanů hledajících pomoc.

Někteří Rugijci byli zpočátku ochotní, měli soucit a ve skrytu duše úlevu, že o svoje staré životy nepřišli právě oni, že se neštěstí přihodilo

někomu jinému. Avšak i těm nejochotnějším se brzy začala do mysli vkrádat ukrývděná závist. Nelíbilo se jim, že se kníže z jejich peněz shromážděných na daních rozhodl moggastským uprchlíkům pomoci se v Rugii usadit. Házeli jim proto klacky pod nohy a brali si svoje peníze zpět – alespoň tak si to omlouvali.

Jael takhle Olega ještě nikdy neviděl. Obvyčejně sklopil hlavu a se smířením se vzdal, ale teď se jeho oči nebezpečně třpytily. Jael byl vysoký a urostlý, přesto nad ním jeho o několik jar starší přítel čněl.

A nejspíš právě proto nádvoří utichlo a ztuhlo napětím.

„Pojďme si vzít svoje peníze!“ zvolal náhle někdo v davu. Mezi lidmi se proplétal starší muž. Se zatnutými pěstmi stanul po Olegově boku.

Prostor se rozezvučel nervózním šepotem. Lidé si vyměňovali opatrné, váhavé pohledy a potom se ze skupinek, které se tu a tam krčily, začali odchlipovat nejen muži, ale i ženy, oči zlostně přivřené, ústa stažená do tenké linky.

Rugijci to znepokojeně sledovali.

Jaelovi po zádech přeběhly prsty vzrušení. Nedaleko stojící strážníci opustili svoje místo. Jeden z nich se ztratil v tvrzi a druhý se vydal směrem k nim.

Nebyl čas.

Jael vyrazil zpátky do místnosti, kde seděl pokladník. Oleg kráčel po jeho boku a dav Moggastanů je obklopil jako zlostné, odhodlané klubko. Prodrali se úzkým vchodem.

Stolek pokladníka málem porazili. Muž se při pohledu na jejich skupinku postavil a couvl, až se jeho křeslo převrhlo a zadunělo o zem. Rychle si upravil šat a snažil se tvářit sebejistě, ale jeho vytřeštěné oči ho zrazovaly. Vojáci stojící za jeho zády okamžitě tasili zbraně.

Nikdo však necouvl.

„Co to má znamenat?!“ vykřikl pokladník, jeho hlas přeskakoval, připomínal hudební nástroj v rukou někoho, kdo se na něj nenaučil hrát.

„To bych se mohl zeptat taky.“ Jael ho propaloval pohledem.

„Chceme peníze, co nám po právu náleží,“ zahromoval Oleg. Všichni kolem souhlasně zamručeli. V obličejích se jim zračilo násilí.

„Dostali jste odměnu, která vám byla vyměřena a která odpovídá vámi odvedené práci. Nemůžu dát víc. Jsem jen prostředník,“ odvětil pokladník a uhladil si vousy.

„Odpovídá? A proč dostali Rugijci za stejnou práci jednou tolik?“ ozvala se žena stojící za Jaelem.

„To je snadné. Asi jste nepracovali dost.“ Muž se s grácií sehnul pro židli a znovu se na ni usadil.

Pohrdal jimi, nebyli nic víc než otravní brouci.

Jael si představil Jaryje, jak se opírá o kmen stromu, jak po obědě několik hodin odpočívá, zatímco ostatní pracují, jak se na celé odpoledne vytrácí a už se ten den nevrací. A jak se probírá lesklými mincemi – *čink, čink, čink*.

Oleg a další dva muži vystoupili dopředu a Jael už viděl, jak drží pokladníka pod krkem.

Vojáci okamžitě udělali krok kupředu a špičky jejich zbraní zavádily o hrudníky. K uším Jaelovi dolehl dusot a v další chvíli se do místnosti nahrnul púltucet strážných. Nálada se proměnila, vzduch zhoustl tísní a strachem.

„Dobrá. Snad vám můžu slíbit, že se o vašem názoru zmíním svému pánovi. Ale teď máte okamžik na to, abyste zmizeli, jinak ponese te za svoje neomalené chování odpovědnost.“ Pokladníkův hlas nabral na síle, po jeho počátečním úleku nebylo ani památky. Tvářil se netečně. Seděl a čekal.

A čekal.

Beznaděj udeřila Jaela jako dobře mířený políček. Bylo bláznovství si myslet, že by něco mohli změnit.

A mužův slib byl prázdný stejně jako Jaelovy kapsy. Chtěl se jich jen zbavit.

Otočil se a společně s ostatními jako pes se staženým ocasem vyšel zpátky na nádvoří. Rugijci, kteří tam zůstali a natahovali uši a krky, aby jim nic neušlo, na ně s posměchem hleděli.

Jael si ještě nikdy nepřipadal tak malý.

Rozloučil se a vyrazil domů.

Z tvrze stojící nad Skalskem, menším městem na jihu Rugie, to neměl zrovna blízko. Než vyklopýtal z dlážděných uliček, na kraj padala

tma. Jak světlo vyprchávalo, stíny se rozpíjely a vlhký mráz zalézal Jaelovi pod nehty.

Tak už to v říjnu bývalo. Na poledním slunci bylo teplo, ale stíny a noci si už přivlastňovala zima.

Premýšlel, jak s tou almužnou jeho rodina přečká všechny ty nevlídné měsíce, kdy krajina patří Moreně, dokud ji na jaře nevystřídá Vesna. Poslední dva roky tížilo jeho hrud' kamení a tlačilo ho k zemi, ale místo aby se uvolnilo a konečně spadlo, se mezi ně klínilo další.

V mysli mu problikl obraz jeho starého domova na okraji Gockova, kdy jeho rodina neměla o peníze nouzi, kdy mohl kdykoliv utéct do vlastního pokoje s postelí, kde na jaře záhony rudě svítily jahodami a na podzim se jabloně skláněly pod tíhou úrody. Chtěl se znovu bezstarostně potulovat lužními lesy, prohánět se na koni polními cestami, plavit se s ním v létě jezerem a nechat si cuchat vlasy poryvy větru vonícím po zeleném listí a volnosti. Chtěl být znovu dítětem, nestarat se o to, co si dá k snědku, dnes, zítra, za měsíc. Chtěl, aby se jeho sestřenice zase hlasitě smála, uplácela jejich domovoje, pronásledovala Jaela při jeho nočních toulkách a dávala na něj zpovzdálí pozor. Chtěl zpátky celou rodinu, ale netoužil být její hlavou, přál si, aby ho strýc znovu peskoval, aby mohl po večerech rozmlouvat s otcem, poslouchat jeho historky, cítit se výjimečně, ne tak malý s nuzným životem, alespoň na chvíli, na krátký okamžik. Připadal si bláhový, že měl tenkrát všechny tyhle věci za obvyčejné, že pořád chtěl víc.

Jeho minulý život byl jako hvězdná obloha. Dostatečně nízko, aby o něm mohl snít, ale příliš vysoko, aby se ho mohl dotknout.

Jak se měl člověk spokojit s málem, když už si zvykl na něco víc?

Chtěl víc, až nakonec neměl nic.

Dusil v sobě vztek. Tak moc chtěl najít viníka toho všeho, co ho potkalo. Jeho myslí se občas mihly obličej, ale hned nato se styděl, že mu vůbec přišly na mysl.

K bohům se už nemodlil. Nenáviděl je.

Myšlenkami byl zpátky v době, kdy se všechno pokazilo, kdy přišel domů a v kuchyni u nich seděla Lada, rugijská princezna. Tehdy ji neznal a nevěděl, že brzy bude všechno, co dosud znal, nenávratně pryč.

Vzpomínal, jak v Gockově vypukl mor a jak vybrali jeho tehdy čtrnáctiletou sestřenicí, aby svou smrtí usmířila bohy. Jak ji spolu s Ladou a Noou unesli a on zjistil, že princezna dostala od Moreny úkol zabít jeho vlastního otce, panovníka Moggastu Dragovita. Jak je Jael, levoboček knížete, na poslední chvíli zradil, ale jim se to nakonec stejně podařilo. Jenže Dragovitův život byl kvůli kletbě pevně spjatý s Moggastem a ten po výbuchu sopky zalila láva a svým dechem spálil zmej.

Moggastané utekli hledat pomoc do sousedních zemí. Dragovitův dědic sice přežil, ale celá země byla zdevastovaná, výjimku tvořily jen pohraniční oblasti – a ty, kteří se rozhodli zůstat, ždímal Izydor na daních, seč to šlo.

Nikomu se tam vracet nechtělo.

Listí šelestilo pod botami a od úst mu stoupaly obláčky páry. Mísily se s mlhou, která zahalila les jako hebký šál. Jael neviděl dál než na pár kroků.

„Co ti zase přeletělo přes nos?“ zeptal se.

Chvíli bylo ticho. Stromy mlčely, ani list se nepohnul, i šustění pod Jaelovými botami umlklo. Rozhlédl se, hlasitě si povzdechl a znovu pokračoval v cestě.

Vzápětí zaškobrtl. Těsně před ním stála mladá žena s bledou pokožkou, tvář jen na šířku dlaně od jeho. „Kdes byl tak dlouho?“ udeřila na něj. Do obličeje mu dýchl mráz. „Nudila jsem se tu.“ Okolní mlha se kroutila jako živá a vpíjela se do látky jejích šatů.

Do Jaela, kterému se po cestě povedlo zahřát, se opět dala zima. Jeho zuby o sebe drkotaly, paže mu pokryla husí kůže a jemné vlasy na zátylku vstaly chladem. „Zasahuješ mi do osobního prostoru, Lidie,“ napomenul ji.

Jako poryv větru se přemístila o kus dál. „Promiň. Vždycky zapomenu, jak jste vy lidé choulostiví.“

Zdvihl obočí. „Taky jsi kdysi byla člověkem, takže povyšování se mi nezdá zrovna na místě.“ Mlha zcela ustoupila, vsákla se do přízraku a les se znovu tiše rozšuměl. Jael se opřel o kmen stromu.

„Až zemřeš, taky se budeš moct povyšovat,“ odpověděla mu významně.

Odkašlal si. „Abych pravdu řekl, po notném zvažování jsem dospěl k závěru, že za tu smrt mi to nestojí.“ Vzdychl. „I když teď by to mnohé vyřešilo.“

„Doufám, že víš, že se na mě můžeš vždycky spolehnout. Ráda pomůžu.“

„Jo, věřím, že jo.“ Pro jistotu se trochu odtáhl.

„Cítím z tebe rozmrzelost už zdálky. Dnes vám vypláceli mzdu, nemám pravdu?“ Rozcuchané tmavé vlasy jí rámovaly obličej, útlá postava v bílém šatu jemně prosvítala a ve večerním šeru nepatrně světlkovala. Přecházela spadaným listím sem a tam, její chodidla se však nikdy nedotkla země.

Přikývl. „Dostali jsme ještě méně než naposledy.“

Lidia na něj upřela tmavé oči. „Hodně jsem o tom přemýšlela a myslím, že kdybys pořád žila, taky bych vás neměla ráda. Jen se podívej na tu zbojnickou skupinu Moggastanů, co rádí na severu. Rabují domy Rugijců, kradou úrodu, zapalují statky.“

Jael si přešel rukou přes obličej. „Ty vždycky umíš povzbudit.“

„Zítra má Maedalyn sedmnácté narozeniny, pokud se nemýlím,“ nadhodila, když nic dalšího neřekl.

Přikrčil se, aby se mu do vlasů nezapletly drápky nočních můr. V krku ho zastudil studený vzduch. „Občas mě děsí, kolik si toho o mně pamatuješ. Znáš mě jako svoje boty.“

Zaškaredila se na něj, chřípí rozšířené, oči temné jako dvě studny. „Vážně vtipné,“ vycenila na něj zuby a zavrtěla prsty na bosých nohou.

Nevšímal si jejího durdění, místo toho prohodil: „Myslel jsem, že jí koupím dárek za dnešní peníze, ale teď na to můžu zapomenout.“

„Mohl by ses přidat k těm zbojníkům na severu. Ti o peníze určitě nouzi nemají.“

Jaelovo čelo zbrázdily vrásky. „Neříkala jsi náhodou před chvílí, že právě kvůli nim bys Moggastany nenáviděla, kdybys ještě byla naživu?“

„Proč mi pořád dokola připomínáš, že jsem mrtvá?“

Obrátil oči v sloup. Byl na její vrtochy zvyklý, ostatně tudy chodil celé měsíce. „Co ses dnes dozvěděla nového?“ nadhodil jemně, zcela jistý, že se na návnadu chytí stejně jako pokaždé.

Byla přízrak, znuděný a vrtošivý, jak to už u nepozemských bytostí bývá. Jael si vybavoval jejich první setkání – ten zážitek mu v mysli jen tak nevybledne. Omýval si tehdy ve studánce obličej, snažil se zbavit všeho potu a špíny, které se na něm za první den práce v lese usadily. Roztrásl se však ukrutnou zimou – před ním stála Lidia a dívala se na něj jako vlk na zajíce. Dech se mu úžil a v hrudi bubnoval strach, když se nad něj naklonila. To místo jí patřilo.

Nic mu tehdy za to, že znesvětil její studánku, neudělala, ale musel s ní uzavřít dohodu – celý měsíc sem bude chodit a hodinu s ní rozprávět. Zjistil, že je s místem pevně spjatá, protože ji v ní utopila nejlepší přítelkyně, která našla zalíbení ve stejném muži. Lidia tu tak bloumala den za dnem celé století. Nenechala pocestné projít dál, dokud jí neprozradili něco o sobě nebo co nového zrovna zaslechli.

Jael z ní měl prve strach. Brzy však pochopil, že je neškodná, navzdory věku stále stejně naivní, nevinná, marnivá – nebo možná právě kvůli tomu. Všechno to prudké chování, nahánění hrůzy a prchlivá povaha pramenily z hlubokého osamění.

Sám dobře věděl, kolik bolesti se může skrývat za jedním úsměvem.

„Dnes tu někdo chodil po lese a označoval stromy, které obývají duchové. Jakmile jsem pochopila, že tu budou chtít kácet, náležitě jsem ho vyděsila, aby nic takového ani nezkoušel. Měl jsi vidět, jak pe-lášil. Za patami se mu jen zaprášilo.“

Uškíbl se. Dokázal si to barvitě představit.

„Taky zemřel Andrzej, lichvář z Bystřiny. Dva měsíce v kuse churavěl a před třemi dny viděli, jak u jeho hlavy stojí Morena. Otočili postel, i s ním. Bláhoví blázni. Jak si vůbec mohli myslet, že by ji oklamali?“ Lidia potrásla hlavou, prameny vlasů jí poskakovaly. „Řemeslo po něm převzal jeho nejstarší syn. Jmenuje se stejně.“

Vyprávělo se, že v Morenině obydlí v podsvětí stojí tisíce svící, každá zastupuje jeden lidský život. Jejich zhasnutí znamenalo jistou smrt. U postelí nemocných občas lidé zahlédli Smrtku – říkalo se, že pokud stála u nohou, zvěstovala uzdravení. Pokud u hlavy, měl dotyčný zemřít.

Nemohl jinak než s Lidií nesouhlasit, v ústech hořko, jako by snědl trpké ovoce.

Jak si vůbec někdo mohl myslet, že by přechytračil samotnou Mornu?

Nepřelstil ji ani jeho otec.

„A to nejlepší na konec. Někdo prý viděl, jak lesem nedaleko odtud kráčí domek baby Jagy. Sama ale nevím, jestli tomu věřit.“ Oči jí svítily přízračným světlem, jak čekala na Jaelovu reakci.

„Baba Jaga? Co by tu mohla chtít?“ Jeho pohled se vyprázdnil, jak se ztratil ve vlastních myšlenkách. Babu Jagu znal jen z vyprávění. Byla to ošklivá stařena, s jejíž mocí se nemohla srovnávat žádná z obyčejných strig. Každý krok její chaloupky na kuří nožce doprovázelo chrastění lidských kostí, z nichž si okolo domku postavila plot. Údajně žila celá staletí, a když za ní někdo přišel s prosbou, pomohla mu, ale za tak vysokou cenu, že o víc přišel, než získal.

Žaludek se mu zkroutil, jako kdyby vypil horký vosk.

„Musím jít. Je pozdě.“

Lidii poklesla ramena a zklamání jí rozesmutnilo tvář. „Pozdravuj doma.“

V další chvíli přízrak zmizel v nočním šeru.

Jael pokračoval v cestě, domů to už nebylo daleko. Když vkročil do malé osady – Bystřiny, ačkoliv se k ní ten název ani přinejmenším nehodil –, na jeho boty se nalepilo bláto a do vlasů se mu zamotaly vlezlé prsty větru. Měsíc visící na obloze byl ostrý jako srp, nedokázal však prosvítit inkoustovou čerň, a noc tak milosrdně skryla rozpadající se domky pospravované vším možným, co bylo zrovna po ruce. Střed vesnice patřil Rugijcům, zatímco moggastší přistěhovalci bydleli právě tady, na okraji. Vzduch prosycoval pach kouře a marnosti a nutil movité pocestné se obrátit nebo přidat do kroku, aby odtud byli co nejdřív pryč.

Jael zabočil k domku po svojí pravici a vešel dovnitř.

„Jaeli! Měly jsme o tebe strach,“ přivítala ho teta a přiložila do skomírajícího ohně v kamnech. Udělala tak jen kvůli němu, aby se mu po dlouhé cestě rozehrály konečky prstů a zmrzlé tváře. Do rána už topit nebudou. Šetřili dříví na dobu, kdy přituhne, až jim budou stoupat od úst obláčky páry i tady uvnitř, mezi čtyřmi stěnami. Ačkoliv pracoval v lese, pán ze Skalska si dával dobrý pozor, jestli ho někdo náhodou neokrádá.

„Vždyť jsem vám říkala, že je určitě s Lidií, že si nemáte dělat starost. Člověk srdci prostě neporučí, obzvlášť Jael ne,“ pokrčila rameny Maedalyn. Seděla na rozvrzané stoličce u okna, pod dlaněmi piliny a mezi prsty nožik a světlý kousek lipového dřeva. Vyřezávala jednu z figurek, tak jako to dělala většinu času. Hladkými tahy osvobozovala ze zajetí malé ptáčky, koníky a lišky, vdechovala život zvířatům i květinám a do očí jí přitom padaly hnědé vlasy. Byla to Maedalynina nejmilejší činnost. Její výtvary si doma nejdřív vystavovali na parapetu, brzy jich však bylo tolik, že plnily košíky a jejich matky je zkoušely udat na trzích. Mnoho z figurek se prodalo a to jeho sestřenici přimělo se do dřevorezby pustit s ještě větší zarputilostí.

Obešel vědro, které stálo u dveří pro případ, že by začalo pršet, protože dovnitř zatékalo, a vydal se ke kamnům. „Lidia je přízrak, Maedalyn, a ty to dobře víš. Jsme něco jako... přátelé, pokud se to tak vůbec dá říct.“ Opláchl se, vzal si misku s večeří a odešel si sednout za sestřenkou ke stolu.

„Bráníš se až podezřele moc na to, abych neměla aspoň trochu pravdu,“ namítla. Její obličej se proměnil v potměšilý úšklebek.

Tohle jejich škádlení bylo jako hra, na které se mlčky dohodli. Maedalyn ho provokovala s Lidií, aby alespoň na chvíli zapomněl na to, co za sebou nechal před půl rokem.

Otevřel ústa, aby jí oponoval, dnes k tomu však nenacházel sílu, a tak je zase zavřel. Pohlédl do misky před sebou – jedna naběračka čočky, naředěná, aby jí bylo co nejvíc. Nepamatoval si, kdy naposledy měl něco jiného, ale pořád to bylo lepší než zelná polévka, kterou už nemohl ani vidět.

Jeho zrak padl na košíky v rohu místnosti, tetinu a matčinu práci naskládanou na sobě jako skládačku s nepasujícími dílky, aby nezabírala příliš mnoho místa. „Myslel jsem, že jste dnes šly na trh,“ nadhodil.

Jaelova matka si za ucho zastrčila zbloudilý pramen a vyhýbala se svému synovi očima. S tetou vypadaly, jako by doufaly, že o tom Jael nezačne, jako by před ním košíky, které vyrobily, nejraději schovaly, ale neměly kam, protože jejich domek měl jen jednu místnost, tu, do které se museli všichni čtyři poskládat.

„Byly jsme tam, ale z tržiště nás vyhnali. Prý teď člověk musí patřit do nějakého cechu, aby mohl ve městě dál prodávat. Platí se vstupní poplatek a potřebuješ doporučení od někoho jiného, kdo do cechu patří. Budeme muset zkusit prodávat jinde. Zítra zajdu do Preslavu. Není to tak velké město, tak snad tam nebudou dělat takové problémy.“

Matčin hlas byl na Jaelův vkus příliš mírný, příliš poraženecký. Oheň v něm už dávno uhasili – Rugijci, okolnosti, osud. Bylo mu jasné, že cech pro Moggastany nebude, že vznikl právě proto, aby se jich Rugijci zbavili.

„To ale strávíš půl dne jen cestou tam a zpátky,“ namítl.

„Vstanu a vyrazím před svítáním. Donesl jsi nějaké peníze?“ zajímalo ji, v hlase patrná naděje.

„Budou je vyplácet až zítra.“ Jael upíral zrak do misky, na matku nepohlédl, ačkoliv nebyl jediný důvod, proč by mu měla věřit, protože ještě ráno říkal, že dnes peníze dostane. Její výraz roztál. Věřila jeho slovům, protože jim věřit potřebovala.

Lež byla lepší než pravda – méně lidí po ní bylo nešťastných.

„Co to vyřezáváš?“ zeptal se Maedalyn. Musel se hlídat, aby jídlo tolik nehltal a nebylo hned pryč.

„Rusalku,“ odpověděla mu jakoby nic. Jako by ho ta slova nepřenesla o téměř dva a půl roku zpátky, na začátek a konec všeho, jako by mu před očima nevyvstal cizí obličej, jako by znovu necítil zahanbení a vztek zároveň.

Praskání dřeva v kamnech téměř přehlušilo kručení v Maedalynině břiše, ale Jael ho slyšel. Narovnal se, naposledy polkl a misku postrčil směrem k sestřence. „Na, já nemám hlad. Oleg se se mnou podělil o svoji večeři.“

Maedalyn se nejdřív bránila, ale hlad vždycky nakonec otupí všechnu zdvořilost. Jael spokojeně sledoval, jak jí, a natáhl se pro figurku, kterou kvůli čocce odložila. Byla už téměř dokončená. Postava víly navěky zachycená při tanci. Na rozevlátých šatech byl patrný každý záhyb a masu vlasů dlouhých až po kolena zdobily křehké květiny.

„Je pozdě. Pomoz prosím Maedalyn do postele, Jaeli,“ promluvila matka, když sestřenice polkla poslední sousto a teta po ní uklidila misku, vyjedenou natolik, že nebylo téměř co omývat.

Vstal a přešel k Maedalyn, která už k němu v naučeném gestu natahovala ruce, stejně jako všechny večery předchozí a stejně, jako to bude i ty následující, a zdvihl ji do náručí. Zatímco krácel k matracím ze slámy umístěným co nejbliž ke kamnům, pevně jej svírala kolem krku, její vlasy ho šimraly na tváři a nohy se jí bezvládně komíhaly ve vzduchu. V očích se jí usadil smutek, ale nebyla to pouhá rozmrzelost, nýbrž něco mnohem hlubšího. Jael jako vždycky předstíral, že je všechno v pořádku, ale Maedalynin pohled šeptal, aby nelhal, alespoň jí ne.

„Některé věci zkrátka nejde spravít,“ řekla mu, když uhasili svíčky a všichni čtyři se uložili ke spánku, další mrzký den u konce.

Jael ležel na zádech a mlčky hleděl do stropu. To, co by nejraději daroval Maedalyn k zítřejším narozeninám, jí nikdy mocet dát nebude.

Vítr skučel, s železnou trpělivostí hledal každou skulinku a zuřivě se dral dovnitř. Průvan zlehka hladil po tvářích a domek vrzal a skřípěl. Vichr jím lomcoval, až měl Jael pocit, že ho odnese a oni zůstanou pod širou oblohou, napospas nemilosrdným živlům.

Začalo pršet. Déšť nejdřív váhavě pleskal do střechy, až nakonec nabral na síle a divoce bubnoval do vetchých tašek. Netrvalo dlouho a voda protekla dírou dovnitř – *kap, kap, kap* – a s přesnými odmlkami dopadala do vědra.

Přemýšlel nad tím, jak vždycky příběhy vyprávějí vítězové, jak princové porážejí zlé draky, jak naivní, ale laskaví nejmladší synkové s pomocí přátelené lišky získávají princeznu a půl knížectví, jak stateční bohatýři zbavují kraj zlé čarodějnice.

Příběhy nikdy nevyprávěli poražení. Nikdo se nedozvěděl jejich verzi, nikdo se nestaral o to, jak žili dál.

Jael měl o jejich životě docela přesnou představu.

Kap, kap, kap.

Zrádci totiž dopadali přesně takhle.

KAPITOLA TŘETÍ

NOA

Říjen Noe připomínal loučení. Nebylo to však loučení smutné a tesklivé. Koruny stromů hýřily barvami – zlatou, rezavou, rudou jako krev.

Vítr ševelil ve větvích, shazoval na zem další listí a jeho vlezlé prsty se Noe zamotávaly do vlasů. Popelavá oblaka visela nízko a nutila člověka se pod nimi krčit. Okolí se mlžilo jemným závojem deště.

Zpomalila. Kůň tiše našlapoval spadaným listím. Pozorně naslouchala okolí, ale všude panoval klid. Už několik dní byla na cestě z Hradska a teprve dnes konečně překročila hranice s Garvanem. Padala únavou, kůží jí prosakoval chlad a její břicho se bolestivě svíralo hladu.

Ze studeného oparu se vyloupila skála a Noa seskočila z koně. Šedivý kámen porostly popínavé rostliny a trsy kapradí a obalovaly jej jako koberec. Noa tu pečlivě spletenou síť odhrnula a před ní se otevřel tmavý chřtán jeskyně. Vešla dovnitř a na vysoké římse prsty zavadila o lucernu. Rozžala oheň a drsných stěn se dotkla hřejivá záře.

Tiše přemlouvala svého koně a trpělivě čekala, až se odváží vejít dovnitř. Zvíře však mělo z temnoty před sebou strach. Ačkoliv ji k zemi táhlo vyčerpání, stejně ho nakonec postrčila svojí mocí. Přemáhala ji slabost, přesto se vrátila ke vchodu, aby ho skryla – spokojená byla až tehdy, když zvenčí neprosvítal ani proužek světla.

Rozešla se hlouběji do jeskyně. Zvonení kopyt se odráželo od stěn a v ozvěně vracelo zpátky. Mdlý svit brzy ozářil vysoké dveře z těžkého dřeva.

Naklonila se a zaklepala, dvě silná zabušení, jedno lehké ťuknutí.

Ozval se lomož, jak někdo odjistil zástrčku. V malém okénku se objevily podezřívavě přimhouřené oči. Nato se však rozšířily poznáním. „Noo! Co tady děláš?“ V hlase cinkala radost, vzápětí však zvažněl. „To snad ne, problémy?“

„Ráda tě vidím, Saro! Zdá se, že tu nějakou dobu pobudu,“ pokrčila rameny.

Ozvalo se klapnutí západky a dveře se otevřely dokořán. I s koněm vešla dovnitř. Sara se krátce rozhlédla a zabouchla za nimi. Obrátila se na Nou, prsty zahákla za opasek, na kterém se jí houpal meč. Byla krásná – světlé vlasy spletené do copu kolem hlavy, husté řasy a zelené oči v barvě tmavého mechu. Volnou halenu měla zastrčenou v kalhotách. „Vypadáš strašně.“

„Díky. Cení si tvé upřímnosti,“ zakoulela očima.

Sara však měla pravdu. Její kůže nebyla bledá, ale spíš prosvítala, po zápěstích se jí klikatily modré žíly a otrhané šaty zašly špínou. „Je tady Wlasta?“

„Zrovna před chvílí začal sněm,“ přitakala. Její tvář zvažněla. „Máme hodně raněných. A Janika nezvládla předposlední akci.“

Noe se sevřelo srdce. Znovu si připomněla, jak křehké je všechno kolem. Prostor halilo tísnivé ticho, jen kůň neklidně přešlapoval na místě.

„Měla bys jít. Vystřídají mě až o půlnoci, ale zítra mi musíš všechno povyprávět,“ pobídla ji Sara.

Noa přikývla, odložila lucernu a vydala se kupředu. Dívka se znovu posadila na stoličku a držela hlídku.

Zdálo se, že se chodba táhne donekonečna. Její stěny nebyly z kamene, nýbrž z uhlazené hlíny a každých pár kroků strop podpírala dřevěná konstrukce. Prostor s pravidelným rozestupem osvětlovaly pochodně a jejich plameny nervózně poskakovaly.

Byl to tajný průchod, o kterém mimo obyvatele hradu, do nějž vedl, nikdo nevěděl. Děvín, jak se tvrz jmenovala, totiž před téměř dvaceti lety vyhořel. Měl výbornou strategickou polohu – stál v Garvanu, ale jen kousek od hranic s Rugií, a nikdo se o něj nezajímal. Vyprávělo se, že hrad nechal vypálit samotný garvanský kníže, aby vyjádřil

svůj nesouhlas s činy, které provedl zdejší pán, když poslal vrahy na samotnou kněžnu Rugie a Kroqovu manželku Agnieszkou.

Teď byl Děvín tajná skrýš, útočiště, hlava něčeho většího.

Podloží se začalo zvedat a vepředu se rýsovala silueta další hlídky.

„Bohdano,“ pokývla hlavou, když si vyměňovaly pozdravy.

Dívku Noyina přítomnost znepokojila, ale nevyptávala se. Pustila ji dál a rusalka vyklopýtala z chodby. Kůň ji s neklidem následoval.

Ocitli se ve studené místnosti bez stropu. Jeho zbytky někdo odhrnul na stranu ke zdi. Vzhledla k útrobám chátrajícího hradu a šedivým útržkům oblohy pozdního večera.

K jejím uším dolehly tiché kroky. Pokračovala kupředu, až se jí naskytl pohled na mizející ženskou postavu. Než za ní zaklaply dveře, spatřila Noa v řadě vyrovnaná lůžka. Sevřelo se jí nitro – všechna byla plná. Vzduch čpěl bylinami, alkoholem, bolestí a vzpomínkami. Marodka.

Všichni ti zranění nebyli prací nikoho jiného než Jetrichových vojáků. Od té doby, co se Kazin manžel stal generálem, morálka armády razantně poklesla. Kdyby byl kníže Kroq při smyslech, nikdy by nic takového nedopustil. Pokud nikomu nepřipadalo zvláštní, že se panovník neukazuje na veřejnosti, alespoň tohle muselo nějaké pochybnosti vyvolat.

Z vojáků šel strach. Tvářili se sice, že v roztroušených jednotkách dohlížejí na pořádek v zemi, ve skutečnosti se ale opíjeli, štváli proti sobě obyvatele, rabovali, kradli. Lidé měli strach někam pouštět svoje dcery samotné. Obzvláště krutě se chovali k přistěhovalým Moggastanům. Jetrich nechával průchod jejich rozmarům, tvářil se, jako by o nich nevěděl, a jim se zalíbila chuť moci. Vliv Kazina manžela se rozlézal po celé zemi jako mor.

Všichni tomu ale nechtěli jen přihlížet. Jetrichovi vojáci se tak stále častěji museli bránit náhlým výpadům, podplacení úředníci kopali sami sobě hrob. Každý úspěch v boji proti Jetrichovu vlivu s sebou ale nesl spoustu raněných i mrtvých.

Pospíchala odtamtud a vpadla na spodní nádvoří. Nasála čerstvý vzduch. Strnulé ticho vystřídal šum živého hovoru, bušení kladiva do kovadliny, smích a třeskot zbraní. Přejela zrakem po nově přistavěné

dřevostavbě, která se k omšelému zbytku hradu nehodila, a sklizených záhonech. Noa tu sice nebyla celé měsíce, protože všechny informace, které zjistila, posílala po vycvičených ptácích, přesto to tady všechno působilo jako důvěrně známé.

Zatímco kráčela ke stájím, cítila, jak se její přítomnost vkrádá do cizích hovorů. Přitahovala k sobě pohledy, probouzela v ostatních zvědavost – možná lépe řečeno v dívkách, protože na nádvoří, vlastně na celém hradě nebylo jediného muže. Až na výjimky měly všechny kalhoty. Něco takového bylo k vidění jedině v armádě.

Přejela zrakem po cvičišti, tváře jí opět pokrýval jemný poprašek deště. Jedna z dívek seděla pod přístřeškem na lavici, chytala poslední zbytky denního světla a spravovala prošívanici, která obyčejně chránila tělo v boji. Stály tam taky tři kulaté slaměné terče, lukostřelbu teď však nikdo netrénoval. Místo toho spolu šermovalo několik dvojic. Zatáté zuby, soustředění v očích, rychlé pohyby, zákeřné výpady. Noa si vybavovala, jak tady trávila svoje dny. S mečem jí to nikdy nešlo, ale zlepšit se v sebeobraně chtěla. Po týdnech výcviku na Děvině to stále nebyl žádný zázrak, ale něco málo se naučila.

Jedna z žen od ní převzala kradeného hřebce a Noa pospíchala na vnitřní nádvoří. Zadívala se na věž, v níž probíhal sněm. Zdálo by to nikoho nenapadlo – okna byla zatlučená, aby nebylo poznat, že se uvnitř svítí.

Prošla okolo nově postavené svatyně, kde hořel ugnis szventa, věčný oheň, o který se vybrané dívky staraly, aby nikdy nevyhasl. Vystoupala do věže a zastavila se u tmavých dveří. Jako spousta jiných věcí i ony byly nové, protože původní shořely při požáru.

Slyšela hlasy, dřevo však bylo natolik silné, že jim nerozuměla. Zdvihla ruku a zaklepala.

Rozhostilo se ticho. Pět tlumených, ale rázných kroků a Noa se dívala na ženu s tlustým copem z plavých vlasů prokvetlých stříbrem, vysokými lícními kostmi a ostrou linkou čelisti.

„Noo?“ zamračila se Wlasta.